

Aseistettu riemu

Alfredo M. Bonanno

1977

Sisältö

Kirjoittajan johdanto	3
I	4
II	5
III	7
IV	10
V	12
VI	15
VII	17
VIII	20
IX	22
X	25
XI	28

Kirjoittajan johdanto

Tämä kirja kirjoitettiin 1977 keskellä Italian tuolloisia vallankumouksellisia taisteluita. Lukiessa tulee muistaa, että tuo tilanne oli hyvin erilainen kuin tänä päivänä.

Vallankumouksellinen liike, myös anarkistinen liike, oli kehitysvaiheessa. Kaikki vaikutti mahdolliselta, myös aseellisen yhteenoton yleistyminen.

Mutta oli välttämätöntä suojella itseään erikoistumisen ja militarisoitumisen vaaroilta, joita rajallinen vähemmistö militantteja yritti pakottaa kymmenille tuhansille tovereille, jotka kaikin mahdollisin keinoin vastustivat samaan aikaan sekä tukahduttamista että valtion yritystä — jos totta puhutaan, niin varsin heikkoa yritystä — järjestää uudelleen pääoman hallinnointi.

Näin Italiassa, mutta vastaavaa tapahtui myös Saksassa, Ranskassa, Iso-Britanniassa ja muualla.

Vaikutti välttämättömältä yrittää pitää huoli siitä, että tovereiden moninaiset päivittäiset teot vallan rakenteita ja ihmisiä vastaan eivät ajautuisi Punaisten Prikaatien kaltaisten aseellisten puolueiden suunnitelmalliseen logiikkaan.

Se on tämän kirjan henki. Osoittaa kuinka vapautumisen ja tuhoamisen käytäntö voi syntyä taistelun riemukkaasta logiikasta, ei ohjaavan ryhmän ennalta määrättyjen opinkappaleiden kuolettavasta ja kaavamaisesta jäykkyydestä.

Joitain näistä ongelmista ei enää ole olemassa. Historian ankarat opetukset ovat ratkaisseet ne. Reaalisosialismin romahtaminen laittoi kaikenlaisten marxilaisten ohjaavat pyrkimykset uusiin mittasuhteisiin äkillisesti ja lopullisesti. Toisaalta taas se ei ole sammuttanut, vaan on ehkä jopa paisuttanut, halua vapauteen ja anarkistiseen kommunismiin, mikä leviää kaikkialla etenkin nuorten keskuudessa, monissa tapauksissa tarvitsematta turvautua anarkismin perinteisiin symboleihin, iskulauseisiin ja teorioihin. Niihin suhtaudutaan ymmärrettävällä vaistonvaraisella torjuntareaktiolla, jossa kieltäydytään tarttumasta mihinkään ideologiaan.

Tämä kirja on tullut jälleen ajankohtaiseksi, mutta toisella tavalla. Ei kritiikkinä raskaille monopolisoiville rakenteille, joita ei ole enää olemassa, vaan koska se voi osoittaa mahdollisuuksia yksilön omalla riemukkaalla tiellä kohti kaiken sen tuhoamista mikä sortaa ja sääntelee häntä.

Lopuksi haluan vielä mainita, että Italiassa kirja määrättiin hävitettäväksi. Korkein oikeus määräsi sen poltettavaksi. Kaikki kirjastot saivat polttamisesta käskävän sisäministeriön kiertokirjeen. Useampikin kirjastonhoitaja kieltäytyi käskystä ja piti sitä natsien tai inkvisition veroisena, mutta laillisesti kirjaan ei voi viitata. Samasta syystä sitä ei voi laillisesti levittää Italiassa, ja monilta tovereilta takavarikoitiin heidän kappaleensa vain kyseistä tarkoitusta varten toteutetussa ratsia-aallossa.

Minulle tuomittiin 18 kuukautta vankeutta tämän kirjan kirjoittamisesta.

Alfredo M. Bonanno
Catania, 14. heinäkuuta 1993

I

Pariisissa 1848 vallankumous oli loma ilman alkua tai loppua.
Bakunin

Miksi ihmeessä nuo rakkaat lapset ampuivat Montanellia jalkoihin? Eikö olisi ollut parempi ampua häntä suuhun?

Tietenkin olisi. Mutta se olisi ollut myös rankempaa. Kostonhimoisempaa ja synkempää. Tuollaisen pedon rampauttamisella voi olla syvempiä merkityksiä, jotka ylittävät koston, rangaistuksen hänen vastuistaan, fasistijournalisti ja pomojen lakeija kun on.

Rampauttaminen pakottaa hänet ontumaan, saa hänet muistamaan. Lisäksi rampauttaminen on hyväksyttävämpi ajanviete kuin suuhun ampuminen, jolloin aivonpalasia lentelee silmäkuopista.

Toveri, joka astuu aamuisin sumuun kävelläkseen tehtaan tai toimiston tukahduttavaan ilmapii-riin vain nähdäkseen samat kasvat: esimies, vuorovahti, hetken vakooja, stahanovilainen-jolla-on-seitsemän-lastaelätettävänä. Tuo toveri tuntee tarpeen vallankumoukselle, taistelulle ja fyysiselle yhteentoukalle, jopa kuolettavalle. Mutta hän haluaa myös saada itselleen jotain riemua nyt, tässä. Ja hän vaalii tätä riemua fantasioissaan, kun hän kävelee sumuun ja kuluttaa tuntikausia junissa tai raitiovaunuissa, tukehtuu joutaviin menemisiin toimistossa tai keskelle hyödyttömiä pultteja, jotka pitävät kasassa pääoman hyödyttömiä mekanismeja.

Hyvitetty riemu, vapaat viikonloput tai pomojen maksamat vuosilomat ovat kuin rakastelusta maksaminen. Vaikuttaa samalta, mutta jotain puuttuu.

Sadat teoriat kasautuvat kirjoihin, pamfletteihin ja vallankumouksellisiin lehtiin. Meidän täytyy tehdä sitä, tehdä tätä, nähdä asiat sillä tavalla kuin tämä sanoi tai tuo sanoi, sillä ne ovat tämän tai tuon menneen todellisia tulkkeja, niitä joiden isolla kirjoitetut nimet täyttävät läkähdyttäviä klassikoita.

Jopa tarve pitää ne helposti saatavilla on osa liturgiaa. Niiden puuttuminen olisi huono merkki, epäilyttävää. Joka tapauksessa ne on hyödyllistä pitää käsillä. Painonsa vuoksi niillä voi aina heittää jotain kiusankappaletta. Ei uusi, mutta joka tapauksessa terve vahvistus menneiden (ja nykyisten) vallankumoukskirjoitusten hyödyllisyydelle.

Näissä opuksissa ei ole koskaan mitään riemusta. Luostarin niukkuuden ei tarvitse yhtään kadehtia niiden sivuilta huokuvaa tunnelmaa. Niiden kirjoittajat, koston ja rankaisun papit, kuluttavat aikansa punnitsemalla syyllisyyttä ja kostoja.

Lisäksi nuo farkkuihin pukeutuneet neitsyet ovat tehneet siveysvalan, joten he myös odottavat sitä muilta. He haluavat palkinnon uhrauksestaan. Ensin he hylkäsivät alkuperäisen luokkansa mukavuudet, sitten laittoivat kykynsä osattomien käyttöön. He ovat tottuneet käyttämään sanoja, jotka eivät ole heidän omiaan, sekä laittamaan näytille likaiset pöytäliinat ja petaamattomat pedit. Jotta joku kuuntelisi heitä.

He unelmoivat siisteistä vallankumouksista, huolellisesti laadituista periaatteista, anarkiasta ilman kuohuntaa. Jos asiat saavat odottamattoman käänteen, he huutavat provokaatiota. Huutavat niin lujaa, että poliisikin kuulee heidät.

Vallankumoukselliset ovat hurskasta väkeä. Vallankumous ei ole hurskas tapahtuma.

II

Kutsun kissaa kissaksi
Boileau

Meitä kaikkia kiinnostaa vallankumouksellinen ongelma siitä kuinka ja mitä tuottaa, mutta kukaan ei nosta esiin sitä, että tuottaminen on vallankumouksellinen ongelma. Jos tuotanto on kapitalistisen riiston ytimessä, tuotannon muodon muuttaminen vaihtaisi vain riiston muotoa.

Kissa, vaikka sen maalaisi punaiseksi, on silti kissa.

Tuottaja on pyhä. Näpit irti! Pyhitä hänen uhrauksensa vallankumouksen nimissä ja *les jeux sont faits*.

“Ja mitä me tulemme syömään?”, kysyvät huolestuneet ihmiset. “Pettua”, sanoo realisti, toinen silmä kulhossa ja toinen pyssyllä. “Ajatuksia”, julistaa päästään pyörällä oleva idealisti, toinen silmä unelmien kirjassa ja toinen ihmiskunnassa.

Kuka tahansa tuottavuuteen koskeva on ylittänyt rajan.

Kapitalismi ja sitä vastaan taistelevat istuvat vierekkäin tuottajan ruumiin vieressä, mutta tuotannon täytyy jatkua.

Poliittisen talouden kritiikki on tuotannon muodon rationalisoimista pienimmällä ponnistelulla (niiden toimesta, jotka nauttivat sen kaikista hyödyistä). Kaikki muut, riistosta kärsivät, joutuvat pitämään huolen siitä ettei mitään puutu. Kuinka me muuten voisimme elää?

Pimeyden lapsi ei näe mitään astuessaan valoon, kuten ei nähnyt hapuillessaan pimeässä. Riemu sokaisee hänet. Se tappaa hänet. Joten hän sanoo sen olevan hallusinaatio ja tuomitsee sen.

Velto ja läski porvari paistattelee ylenpalttisesti joutilaisuudessa. Joten nautinto on syntiä. Se tarkoittaisi samojen tuntojen jakamista porvariston kanssa ja tuottavan proletariaatin pettämistä.

Ei aivan. Porvaristo tekee suuria ponnisteluja pitääkseen riiston käynnissä. Myös porvari on stressaantunut eikä koskaan löydä aikaa riemulle. Hänen risteilynsä ovat tilaisuuksia uusille sijoituksille, rakastajansa viidensii kolonnia kilpailijoiden urkkimiseksi.

Tuottavuuden jumala tappaa jopa kaikista uskollisimmat seuraajansa. Kun niiden päät kiskaisee irti, sisältä ei valu muuta kuin roskaa.

Nälkäiset ressurkat vannovat kostoja nähdessään tärkeiden hännystelijöiden ympäröimät rikkaat. Ennen kaikkea, vihollinen täytyy tuhota. Mutta pelastakaa saalis. Vaurautta ei pidä tuhota, se täytyy käyttää. Sillä ei ole väliä mitä se on, minkä muodon se ottaa tai mitä työllistymismahdollisuuksia se tarjoaa. Vain sillä on väliä, että se otetaan siltä joka sitä kulloinkin pitää, jotta kaikilla on pääsy siihen.

Kaikilla? Tietenkin, kaikilla.

Ja kuinka se tulee tapahtumaan?

Vallankumouksellisella väkivallalla.

Hyvä vastaus. Mutta oikeasti, mitä teemme sitten, kun olemme katkoneet niin monia kauloja, että se alkaa jo tympimään? Mitä teemme sitten, kun mistään ei enää löydy kartanonherroja, ei vaikka etsisimme niitä lyhtyjien kanssa?

Sitten on vallankumouksen kukoistuksen aika. Jokaiselle tarpeidensa mukaan, jokaiselta kykyjensä mukaan.

Nyt tarkkana, toveri. Haiskahtaa kirjanpidolta. Puhumme kulutuksesta ja tuotannosta. Kaikki on edelleen tuotannon piirissä. Aritmetiikka luo turvallisuuden tunnetta. Kaksi kertaa kaksi on neljä. Kuka kiistäisi tämän "totuuden"? Numerot hallitsevat maailmaa. Jos niin on ollut tähänkin asti, miksi niin ei olisi vastaisuudessa?

Me kaikki tarvitsemme jotain kiinteää ja kestävää. Kiviä, joista rakennetulla muurilla padota kurkkua kuristavat mielihohteet. Me kaikki tarvitsemme objektiivisuutta. Pomo vannoo lompakollaan, maalainen lapiollaan, vallankumouksellinen pyssyllään. Jos sisään laskee hippusen kritiikkiä, koko korttitalo sortuu.

Jokapäiväisen maailman raskas objektiivisuus ehdollistaa ja uusintaa meitä. Olemme kaikki päivittäisen latteuden lapsia. Jopa puhuessamme "vakavista asioista", kuten vallankumouksesta, silmämme ovat kiinni kalenterissa. Pomo pelkää vallankumousta, koska se veisi pois hänen vaurautensa, maalainen tekee sen saadakseen palan maata, vallankumouksellinen kokeillakseen teoriaansa.

Jos kysymys nähdään näillä ehdoilla, ei ole eroa lompakon, maan ja vallankumouksellisen teorian välillä. Kaikki nämä objektit ovat varsin kuvitteellisia, pelkkiä peilejä ihmisen harhakuvista.

Ainoastaan taistelu on aitoa.

Se tekee eron pomon ja maalaisen välille, sekä muodostaa yhteyden jälkimmäisen ja vallankumouksellisen välille.

Tuotannon ottamat organisaatiomuodot ovat ideologisia välineitä peittämään kuvitteelliset yksilölliset identiteetit. Identiteetti heijastetaan kuvitteelliseen taloudellisen arvon käsitteeseen. Koodi luo sen tulkinnan. Pomot hallitsevat osaa tästä koodista, kuten voimme nähdä kuluttajuudessa. Psykologisen sodankäynnin ja täyden tukahduttamisen teknologia auttaa vahvistamaan ajatusta siitä, että ihmisyytensä syntyy tuottajuudesta.

Koodin muita osia voidaan muokata. Ne eivät voi käydä läpi vallankumouksellista muutosta, niitä pelkästään sovelletaan eri aikoina. Mietitään esimerkiksi massakuluttajuutta, joka on ottanut takavuosien ylellisyyskulutuksen sijan.

Sitten on hienostuneempia muotoja, kuten tuotannon itsehallinto. Toinen osatekijä riiston koodissa.

Ja niin edelleen. Kuka tahansa, joka päättää järjestää elämäni puolestani, ei voi koskaan olla toverini. Jos ne yrittävät oikeuttaa tämän sillä, että jonkun täytyy "tuottaa", sillä muuten me kaikki menetämme identiteettimme ihmisinä ja joudumme "villin raakalaisluonnon" pauloihin, vastaamme siihen, että ihmis-luonto -suhde on valistuneen marxilaisen porvariston tuote. Miksi ne halusivat muuttaa miekan auraksi? Miksi ihmisen täytyy jatkuvasti pyrkiä erottamaan itsensä luonnosta?

III

Ihminen, jos ei voi saavuttaa välttämätöntä, uuvuttaa itsensä hyödyttömään.
Goethe

Ihminen tarvitsee monia asioita.

Tämä ymmärretään usein niin, että ihmisellä on tarpeita, joita hänen on pakko tyydyttää.

Tällä tapaa ihmiset muuttuvat historiallisesti määritellyistä yksiköistä kahtalaisuudeksi (keinot ja päämäärät samanaikaisesti). He toteuttavat itseään tyydyttämällä tarpeensa (esim. työn avulla), ja näin tulevat oman toteutumisen välineiksi.

Jokainen voi nähdä kuinka paljon tällaisiin toteamuksiin kätkeytyy harhaluuloja. Jos ihminen työn avulla erottaa itsensä luonnosta, kuinka hän voi toteuttaa itsensä tarpeidensa tyydyttämällä? Sitä varten hänestä olisi jo tullut "ihminen", joten hän olisi täyttänyt tarpeensa, mikä tarkoittaa sitä ettei hänen tarvitsisi tehdä töitä.

Tavarahyödykkeillä on syvällisen symbolinen sisältö. Niistä tulee viitekohtia, mittayksiköitä, vaihtoarvoa. Speaktaakkeli alkaa. Roolit jaetaan ja ne uusintavat itseään äärettömyyksiin. Näyttelijät jatkavat rooliensa esittämistä ilman suurempia muutoksia.

Tarpeiden tyydyttämisestä tulee pelkkä refleksi, marginaalivaikutus. Väliä on sillä, että ihmiset muutetaan "esineiksi", ja siinä samalla muutetaan kaikki muukin. Luonnosta tulee "esine". Käytettynä se korruptoituu, kuten käy myös ihmisen elintärkeille vaistoille. Kuilu avautuu luonnon ja ihmisen välille. Se pitää täyttää, ja juuri siihen tavaramarkkinoiden laajeneminen pyrkii. Speaktaakkeli laajenee siihen pisteeseen asti, että se ahmaisee itsensä kaikkine ristiriitoineen. Näyttämö ja yleisö astuvat samaan piiriin, haluavat astua speaktaakkelin seuraavalle tasolle, ja niin edelleen aina äärettömyyksiin asti.

Tavarahyödykkeiden koodista pakenijat eivät muutu esineiksi ja he putoavat speaktaakkelin "ulko-puolelle". Heidä osoitetaan sormella ja heidät ympäröidään piikkilangalla. Jos he torjuvat globalisaation tai vaihtoehtoisen koodiston, heidät kriminalisoidaan. He ovat selvästikin hulluja! Ei ole sallittua torjua harhakuvia maailmassa, jonka todellisuus on perustunut harhakuviin, konkreettisuus epäto-delliseen.

Pääoma hallinnoi speaktaakkelia kasautumisen lakien mukaan. Mutta mitään ei voi kasata äärettömästi. Ei edes pääomaa. Rajaton määrällinen prosessi on harhakuva, ja jos tarkkoja ollaan, määrällinen harhakuva. Pomot ymmärtävät sen täysin. Riisto ottaa eri muotoja ja ideologisia malleja juuri siitä syystä, että se voi taata tämän kasautumisen toteutumisen laadullisesti erilaisilla tavoilla, sillä se ei voi jatkaa määrällistä puolta äärettömiin.

Sillä, että koko prosessi muuttuu järjettömäksi ja kuvitteelliseksi, ei ole pääoman kannalta paljoa väliä, sillä juuri tämän avulla se pystyy pitämään ohjaket itsellään ja laatimaan säännöt. Jos sen täytyy myydä harhakuvia todellisuuden tilalle ja tehdä sillä vielä rahaa, niin tehdään sitten niin lii-koja kyselemättä. Riistetyt kuitenkin maksavat laskun. Joten tempun huomaaminen ja todellisuuden tunnistamisesta huolestuminen on heistä kiinni. Pääomalle asiat ovat hyvin nykyisellään, vaikka se perustuu maailman suurimpaan silmänkääntötemppuun.

Riistetyt lähes tuntevat kaihoa tätä huijausta kohtaan. He ovat kasvaneet kahleisiinsa tottuneina ja ovat oppineet pitämään niistä. Silloin tällöin heillä on fantasioita jännittävistä kansannousuista

ja verilöylyistä, sitten he antautuvat uusien poliittisten johtajien puheisiin. Vallankumouksellinen puolue laajentaa pääoman harhakuvien perspektiiviä sellaisiin horisontteihin, joita se ei koskaan voisi itsenäisesti saavuttaa. Määrällinen harhakuva leviää.

Riistetyt liittyvät mukaan, laskevat itsensä ja tekevät johtopäätöksensä. Raivoisat iskulauseet saavat porvarilliset sydämet lyömään tyhjää. Mitä suuremmat lukemat, sitä enemmän johtajat keikistelevät ylimielisesti ympäriinsä ja sitä vaativampia niistä tulee. Ne laativat suuria suunnitelmia vallan kaappaamiseksi. Tämä uusi valta valmistautuu leviämään vanhan rippeistä. Bonaparten sielu hymyilee tyytyväisenä.

Syvät muutokset on tietenkin ohjelmoitu harhakuvien koodiin. Mutta kaikki täytyy alistaa määrällisen kasautumisen symbolille. Vallankumouksen vaatimukset lisääntyvät militanttijoukkojen kasvaessa. Samalla tapaa kasvua vaaditaan siltä yhteiskunnalliselta voitonanteolta, joka on ottamassa yksityisen voiton paikan. Joten pääoma astuu uuteen, kuvitteelliseen, speaktaakkelimaiseen vaiheeseen. Vanhat tarpeet painavat väsymättä uusien nimikkeiden alla. Tuottavuuden jumala jatkaa hallitsemista, ilman kilpailijaa.

Kuinka hyvältä tuntuukaan laskea itsemme. Se saa meidät tuntemaan itsemme vahvaksi. Ammatti-liitot laskevat itsensä. Puolueet laskevat itsensä. Pomot laskevat itsensä. Niin teemme myös me. Piiri pieni pyörii.

Ja kun lopetamme laskemisen, yritämme pitää huolen siitä, että asiat säilyvät ennallaan. Jos muutoista ei voi välttää, toteutamme sen ketään häiritsemättä. Haamujen läpi on helppo kulkea.

Aina silloin tällöin politiikka nousee pintaan. Pääoma keksii usein nokkelia ratkaisuja. Sitten yhteiskuntarauha iskee. Haudanhiljaisuus. Harhakuva leviää niin laajalle, että speaktaakkeli nielaisee lähes kaikki saatavilla olevat voimat. Ei ääntäkään. Sitten näyttämölle asettumisen puutteellisuus ja yksitoikkoisuus. Esirippu nousee odottamattomissa tilanteissa. Kapitalistinen kone alkaa kangerrella. Vallankumouksellinen osallistuminen löydetään uudestaan. Niin kävi 1968. Kaikkien silmät lähes putosivat päästä. Kaikki erittäin raivoissaan. Lentolehtisiä kaikkialla. Kasoittain lentolehtisiä ja pamfletteja ja lehtiä ja kirjoja. Vanhat ideologiset erimielisyydet rivissä kuin tinasotilaat. Jopa anarkistit löysivät itsensä uudestaan. Ja ne tekivät sen historiallisesti, hetken tarpeiden mukaan. Kaikki kävivät vähän hitaalla. Myös anarkistit. Jotkut heräsivät speaktaakkelimaisesta unestaan ja katsoivat ympärilleen etsien tilaa ja ilmaa hengittää, näkivät siinä anarkisteja ja sanoivat itselleen: vihdoin, näiden kanssa haluan olla! Pian he tajusivat virheensä. Asiat eivät menneet niin kuin olisi pitänyt myöskään siinä suunnassa. Myös siellä oli typeryyttä ja speaktaakkelia. Ja niin he juoksivat pois. Sulkeutuivat itseensä. Hajosivat palasiksi. Hyväksyivät pääoman pelin. Ja jos eivät hyväksyneet sitä, heidät karkotettiin, jopa anarkistien toimesta.

Vuoden -68 koneisto tuotti uuden tekno-byrokraattisen valtion parhaat viranhaltijat. Mutta se tuotti myös sen vastalääkkeet. Määrällisen harhakuvan prosessi kävi ilmiselväksi. Toisaalta se sai tuoreen idun, josta rakentaa uusi kuva tavarahyödykkeen speaktaakkelista, toisaalta taas särö tuli näkyväksi.

On käynyt päivänselväksi, että yhteenotto tuotannon tasolla on tehoton. Ottakaa haltuun tehtaat, pellot, koulut ja naapurustot ja hallitkaa niitä itse, julisti vanha vallankumouksellinen anarkisti. Tuemme tuhoamaan vallan sen kaikissa muodoissa, ne lisäsivät. Mutta menemättä ongelman juurille. Vaikkakin tietoisena sen tärkeydestä ja laajuudesta, ne enemminkin jättivät sen huomiotta, laittoivat toivonsa vallankumouksen luovaan spontaaniuteen. Mutta samalla ne halusivat pitää tuotannon hallussaan. Mitä tahansa tapahtuu, mitä tahansa luovia muotoja vallankumous voi ottaa, meidän täytyy ottaa haltuun tuotannon välineet, ne vaativat. Muuten vihollinen kukistaa meidät sillä tasolla. Joten ne alkoivat hyväksyä kaikenlaisia kompromisseja.

Ne päätyvät luomaan uuden, entistä hirtehisemmän speaktaakkelin. Ja speaktaakkelin harhakuvalla on omat sääntönsä. Jokaisen, joka haluaa ohjata, täytyy totella niitä. Ne täytyy tietää ja niitä täytyy soveltaa, niiden nimeen pitää vannoa. Ensimmäinen on se, että tuotanto vaikuttaa kaikkeen. Jos ei

tuota, ei ole ihminen, eikä vallankumous ole sellaista varten. Miksi meidän tulisi suvaita loisia? Tulisiko meidän mennä töihin niiden puolesta? Tulisiko meidän hoitaa heidän elatuksensa itsemme lisäksi? Sitä paitsi, eivätkö kaikki nuo ihmiset, joilla on epämääräisiä ideoita ja väittävät tekevänsä kuten haluavat, ole lopulta ”objektiivisesti” hyödyksi vastavallankumoukselle? No, siinä tapauksessa parempi hyökätä niitä vastaan heti. Tiedämme liittolaisemme, kenen puolella olemme. Jos haluamme pelotella, tehdään se yhdessä, järjestäytyneesti ja täydessä kurissa, ja älköön kukaan nostako jalkoja pöydälle tai laske housuja alas.

Järjestetään omat täsmälliset organisaatiomme. Koulutetaan militantteja, jotka tuntevat taistelun tekniikat tuotantopaikoilla. Tuottajat tekevät vallankumouksen, meidän tehtävä on vain pitää huoli siitä, että ne eivät tee mitään hölmöä.

Ei, kaikki tuo on väärin. Kuinka me voimme estää niitä tekemästä virheitä? Organisaation spektaakkelimaisella tasolla on niitä, jotka pystyvät pitämään meteliä paljon enemmän kuin me. Ja niillä on ilmaa tuhlattavaksi. Taistelua työpaikoilla. Taistelua työpaikkojen säilyttämiseksi. Taistelua tuotannon puolesta. Milloin murtaudumme ulos kehästä?

Milloin lakkaamme puremasta omaa häntäämme?

IV

Epämuodostunut ihminen löytää aina peilejä, jotka saavat hänet näyttämään komealta.
de Sade

Mitä hulluutta työn rakastaminen onkaan!

Pääoma on suurella taidolla onnistunut saamaan riistetyt rakastamaan riistoa, hirtetyt köyttä ja orjat kahleitaan.

Työn ihannointi on tähän asti ollut vallankumouksen kuolema. Porvarillinen tuotantomoraali on korruptoinut riistettyjen liikkeen. Tuo moraali ei ole pelkästään vieras tuolle liikkeelle, vaan myös vastakkainen. Ei ole sattumaa, että ammattiliitot olivat ensimmäisenä korruptoitunut sektori, sillä se oli lähimpänä tuotantospektaakkelin hallinnointia.

On aika asettaa ei-työn estetiikka työetiikkaa vastaan.

Kulutusyhteiskunnan pakottamien spektaakkeliomaisten tarpeiden tyydyttäminen täytyy torjua sillä, että tyydytetään ihmisten luonnolliset tarpeet, jotka näkyvät tuon ensisijaisen, perimmäisen tarpeen valossa: kommunismi.

Tällä tavalla kumotaan tarpeiden määrällinen arviointi. Tarve kommunismille muuttaa kaikki muut tarpeet sekä niiden ihmiselle aiheuttamat paineet.

Ihmisen köyhyys, riiston seuraus, on nähty perustana tulevalle pelastukselle. Kristinusko ja vallankumoukselliset liikkeet ovat kulkeneet käsi kädessä läpi historian. Meidän täytyy kärsiä, jotta voimme päästä paratiisiin tai saavuttaa vallankumoukseen johtava luokkatietoisuus. Marxilaisessa käsityksessä "proletariaatista" ei olisi järkeä ilman työetiikkaa. Mutta työetiikka on saman porvarillisen rationalismin tuote, joka mahdollisti porvariston nousun valtaan.

Korporatismi palaa pinnalle proletaarisen internationalismin verkon kautta. Jokainen taistelee omalla sektorillaan. Korkeintaan ollaan liittojen kautta yhteydessä muiden maiden vastaaviin. Monoliittisia ylikansallisia yhtiöitä vastaan asetetaan monoliittiset kansainväliset liitot. Tehdään vallankumous, mutta säästetään koneet. Työkalu, tuo myyttinen objekti, joka uusintaa porvariston historiallista hyvettä, nyt vain proletariaatin käsissä.

Vallankumouksen perillisen kohtalon on tulla kuluttajaksi ja huomispäivän kapitalistisen spektaakkelin pääosan esittäjäksi. Kun se on yhteenoton tasolla idealisoitu sen lopputuloksen suurimmaksi hyötyjäksi, vallankumouksellinen luokka katoaa tuotannon idealisointiin. Kun riistetyt suljetaan luokkaan, kaikki spektaakkelin osatekijät ovat jo olemassa, aivan kuten riistäjien luokan tapauksessa.

Ainoa keino, jolla riistetyt voivat paeta pääoman globalisoivaa projektia, on kieltäytyminen työstä, tuotannosta ja poliittisesta taloudesta.

Mutta työstä kieltäytymistä ei pidä sekoittaa "työn puutteeseen" yhteiskunnassa, joka perustuu jälkimmäiseen. Väliinputoajat etsivät töitä. Eivät löydä sitä ja heidät ajetaan ghettoihin. Kriminalisointi. Sitten kaikesta tuosta tulee osa tuotannon spektaakkelin hallinnointia. Tuottajat ja työttömät ovat yhtä lailla välttämättömiä pääomalle. Mutta tasapaino on herkkä. Ristiriidat räjähtävät ja tuottavat erilaisia kriisejä. Tässä yhteydessä tapahtuu vallankumouksellinen väliintulo.

Joten työstä kieltäytyminen, työn tuhoaminen, on ei-työn tarpeen vahvistamista. Sen vahvistamista, että ei-työssä ihminen voi uusintaa ja toteuttaa itseään häntä kiinnostavien erilaisten houkuttimien avulla. Ajatus työn tuhoamisesta on absurdi, jos sitä tarkastellaan työetiikan näkökulmasta. Mutta

miten sitten? Niin monet etsivät työtä, niin monet työttömät, ja sitten puhutaan työn tuhoamisesta? Luddiitin haamu tulee näkyviin ja herättää pelkoa kaikissa vallankumouksellisissa, jotka ovat lukeneet kaikki klassikot. Ei saa koskea jäykkään malliin rintamahyökkäyksestä kapitalistijoukkoja vastaan. Kaikki menneet epäonnistumiset ja kärsimykset ovat merkityksettömiä; niin on myös häpeä ja petos. Eteenpäin toverit, paremmat ajat ovat tulossa, eteenpäin vielä kerran!

Tulisi riittää, että osoittaa miten käsitys ”vapaasta ajasta”, työn väliaikaisesta keskeyttämisestä, on tänä päivänä laimennettu pelottamaan proletaarit takaisin luokkaorganisaatioiden (puolueiden, liittojen ja niiden hännystelijöiden) pysähtyneeseen ilmapiiriin. Byrokraattisten vapaa-ajan organisaatioiden tarjoama speaktaakkeli on tarkoituksella suunniteltu lannistamaan jopa kaikista kekseliäin mielikuvitus. Mutta tämä ei ole muuta kuin ideologinen kuori, yksi monista välineistä speaktaakkelin kokonaiseksi tekevässä totaalissa sodassa.

Tarve kommunismille muuttaa kaiken. Kommunismin tarpeen kautta ei-työn tarve siirtyy negatiivisen puolelta (työn vastakohdasta) positiivisen puolelle: olla täysin olemassa itselleen, mahdollisuus ilmaista itseään täysin vapaasti, murtautua ulos kaikista malleista, jopa niistä joita pidetään perustavina ja välttämättöminä, kuten tuotanto.

Mutta vallankumoukselliset ovat velvollisuudentuntoista väkeä ja pelkäävät irtiottoa kaikista malleista, eikä vähiten vallankumouksesta, joka muodostuu esteeksi kyseisen käsitteen sisällön täydelle toteutumiselle. He pelkäävät saattavansa huomata olevansa vailla elämänroolia. Oletteko koskaan tavannut vallankumouksellista, jolla ei ole ollut vallankumouksellista projektia? Sellaista projektia, joka on huolellisesti määritelty ja esitelty massoille? Olisiko vallankumouksellinen se, joka peräänkuuluttaisi mallin ja pakkauksen, vallankumouksen perustusten tuhoamista? Hyökkäämällä sellaisia käsitteitä kuten määrää, luokkaa, projektia, mallia, historiallista tehtävää ja muuta tuollaista vanhaa tavaraa vastaan, sitä ottaisi riskin siitä ettei enää olisi mitään tekemistä; riskin siitä, että olisi pakotettu toimimaan todellisuudessa, vaatimattomasti, aivan kuten kaikki muutkin. Kuten miljoonat muut, jotka rakentavat vallankumousta päivä päivältä odottamatta merkkejä ratkaisevasta määräajasta. Siihen tarvitaan rohkeutta.

Jäykällä malleilla ja pienillä määrällisillä peleillä sitä pysyttelee epätodellisen piirissä, vallankumouksen kuvitteellisessa projektissa, pääoman speaktaakkelin kohottamisessa.

Hylkäämällä tuotantoetiikan astuu suoraan vallankumoukselliseen todellisuuteen.

On vaikeaa edes puhua tällaisista asioista, sillä niiden mainitsemisessa kirjoitelman sivuilla ei ole järkeä. Näiden ongelmien supistaminen valmiiseen ja lopulliseen analyysiin sivuuttaisi koko homman idean. Parasta olisi epämuodollinen keskustelu, joka kykenisi tuomaan mukaan sanaleikin vivahteikkaan taikuuden.

On todellinen ristiriita puhua riemusta vakavasti.

V

Kesäyöt ovat raskaita. Pienissä huoneissa nukkuu huonosti. On giljotiinin aatto.
Zo d'Axa

Riistetyt löytävät myös aikaa leikille. Mutta heidän leikkinsä ei ole riemua. Se on hirtehistä rituaalia. Kuoleman vartomista. Työn keskeyttämistä tuotantotoiminnasta kerääntyneen väkivaltaisen paineen keventämiseksi. Tavarahyödykkeiden kuvitteellisessa maailmassa leikki on myös harhakuva. Kuvittelemme leikkivämme, vaikka tosiasiaassa ainoastaan yksitoikkoisesti toistamme pääoman meille jakamia rooleja.

Kun tulee tietoiseksi riistosta, ensimmäinen tunne on kosto, viimeinen on riemu. Vapautuminen nähdään kapitalismin ilkeyden järkyttämän tasapainon korjaamisena, ei leikin maailman tulemisena työn maailman tilalle.

Tämä on ensimmäinen vaihe hyökkäyksessä pomoja vastaan. Välittömän tietoisuuden vaihe. Meihin iskee kahleet, ruoska, vankilan muurit, seksuaaliset ja rodulliset esteet. Kaiken täytyy tulla alas. Joten aseistamme itsemme ja iskemme vastapuolta, jotta se joutuu maksamaan siitä mistä on vastuussa.

Giljotiinin yönä valetaan uuden speaktaakkelin perustukset. Pääoma kerää voimiaan: ensin putoaa pomojen päät, sitten vallankumouksellisten.

On mahdotonta tehdä vallankumousta pelkällä giljotiinilla. Kosto on vallan eteinen. Jokainen joka haluaa kosta tarvitsee johtajan, joka vie voittoon ja palauttaa ramman oikeuden. Ja kuka tahansa kosta vannova haluaa saada haltuunsa sen mikä häneltä on viety. Aina ylimpään abstraktioon asti, lisäarvon anastamiseen.

Tulevaisuuden maailmassa kaiken täytyy toimia. Hyvä on! Joten olemme pakottaneet orjuuteen kaikki paitsi ne, jotka laittavat sen toimimaan, ja jotka juuri siitä syystä tulevat olemaan uusia pomoja.

Muulla ei väliä, mutta pomojen täytyy "maksaa" tekemistään vääryyksistä. Selvä homma! Tulemme tuomaan kristillisen etiikan synnistä, tuomiosta ja korvauksesta mukaan vallankumoukseen. Eikä pidä unohtaa merkantiilista alkuperää olevia "velan" ja "maksun" käsitteitä.

Tämä kaikki on osa speaktaakkelia. Jopa silloin kun valta ei suoraan hallinnoi sitä, se voidaan helposti ottaa haltuun. Roolien vaihtaminen on yksi draaman tekniikka.

Voi olla, että luokkataistelussa koittaa hetki, jolloin on välttämätöntä hyökätä koston ja rankaisemisen aseilla. Ne voivat olla ainoat aseet mitä liikkeellä on. Eli se tulee olemaan giljotiinin hetki. Mutta vallankumouksellisten täytyy olla tietoisia tällaisten aseiden rajoitteista. Heidän ei tule huijata itseään tai muita.

Kapitalismin kaltaisen järkeilykoneen vainoharhaisessa kehyksessä käsitys koston vallankumouksesta voi jopa muuttua osaksi speaktaakkelia, kun se jatkuvasti sopeuttaa itseään. Tuotannon liike vaikuttaa olevan taloustieteen aikaansaannoksia, mutta todellisuudessa se perustuu tehtävien erottamisen kuviteltuun antropologiaan.

Työssä ei ole riemua edes itsehallinnoituna. Vallankumousta ei voi supistaa pelkäksi työn uudelleenjärjestelyksi. Ei pelkästään. Uhrautumisessa, kuolemassa ja kossossa ei ole riemua. Eikä riemua löydy myöskään itsensä laskemisesta. Aritmetiikka on riemun vastakohta.

Jokainen, joka haluaa elää, ei tuota kuolemaa. Giljotiinin hetkellinen hyväksyminen johtaa sen institutionalisoitumiseen. Mutta samaan aikaan kuka tahansa elämää rakastava ei syleile riistäjäänsä. Sen tekeminen tarkoittaisi elämän vastustamista uhrautumisen, itserankaisun, työn ja kuoleman puolesta.

Työn hautausmaalla vuosisatoja kestänyt riisto on kasannut jättimäisen vuoren kosta. Vallankumouksen johtajat istuvat tämän vuoren päällä ilmeettömästi. He etsivät parasta tapaa hyötyä siitä. Joten koston lietsominen täytyy osoittaa uuden valtakastin etuja vastaan. Symboleja ja lippuja. Iskulauseita ja monimutkaisia analyyseja. Ideologinen koneisto tekee kaiken mitä vaaditaan.

Työetiikka mahdollistaa tämän. Jokainen, joka nauttii työstään ja haluaa ottaa tuotantovälineet haltuun, ei tahdo asioiden menevän sokeasti eteenpäin. Kokemuksen kautta ne tietävät, että pomoilla on ollut puolellaan vahva organisaatio, jolla riisto on saatu toimimaan. Ne luulevat, että yhtä vahva ja täydellinen organisaatio mahdollistaa vapauden. Tehkää voitavanne, tuottavuus täytyy pelastaa hinnalla millä hyvänsä.

Mikä huijaus! Työetiikka on kristillistä uhraamisen etiikkaa, pomojen etiikkaa, jonka ansiosta historian verilöylyt ovat seuranneet toisiaan huolestuttavan säännöllisesti.

Nämä ihmiset eivät voi käsittää sitä, että voisi olla mahdollista olla tuottamatta mitään lisäarvoa, ja että siitä voisi myös kieltäytyä. Että voisi olla mahdollista ilmaista tahtonsa olla tuottamatta, ja näin taistella sekä pomojen taloudellisia rakenteita vastaan että koko läntiseen ajatteluun levinneitä ideologisia rakenteita vastaan.

Täytyy ymmärtää, että työetiikka on määrällisen vallankumousprojektin perusta. Työnvastaiset argumentit olisivat järjettömiä, jos niitä esittäisivät määrällisen kasvun logiikkaan perustuvat vallankumoukselliset organisaatiot.

Työetiikan korvaaminen riemun estetiikalla ei tarkoittaisi elämän loppumista, kuten niin monet huolestuneet toverit asian näkevät. Kysymykseen “mitä tulemme syömään?” voi varsin yksinkertaisesti vastata: “sitä mitä tuotamme”. Tuotanto ei vain tulisi enää olemaan se ulottuvuus, jossa ihminen määrittää itsensä, sillä se tapahtuisi leikin ja riemun piirissä. Tuotanto voisi tapahtua jonain luonnosta erillisenä, johon sitten liitetään jotain mikä on luontoa itsessään. Eli voisi olla mahdollista lakata tuottamasta minä tahansa hetkenä, sitten kun on riittävästi. Ainoastaan riemu olisi hillitöntä. Voima, joka on tuntematon aikakauttamme asuttaville sivistyneille toukille. Voima, joka moninkertaistaa vallankumouksen luovan impulssin tuhatkertaiseksi.

Kommunistisen maailman sosiaalista vaurautta ei mitata lisäarvon kasautumisella, vaikka se osoittautuisi proletariaatin puolueeksi itseään kutsuvan vähemmistön hallitsemaksi. Tämä tilanne uusintaa valtaa ja kiistää anarkian perimmäisen ytimen. Kommunistinen sosiaalinen vauraus syntyy vallankumouksen jälkeen tulevasta elämän mahdollisuudesta.

Kapitalistisen kasautumisen tilalle täytyy tulla laadullinen, ei määrällinen, kasautuminen. Elämän vallankumous ottaa pelkän taloudellisen vallankumouksen paikan, mahdollisuus tuottaa ottaa soke-rikuorrutetun tuotannon paikan, riemu asettuu spektaakkelin tilalle.

Kieltäytyminen kapitalististen harhakuvien spektaakkelimaisista markkinoista tulee luomaan toisenlaista vaihtoa. Kuvitteellisesta määrällisestä muutoksesta todelliseen laadulliseen muutokseen. Tavarakierto ei tule perustamaan itseään tavaroiden kuvitelmiin jähmettämiseksi, vaan sille merkitykselle mikä niillä on elämälle. Ja sen täytyy olla elämän merkitys, ei kuoleman. Joten nämä tavarat tulevat olemaan vaihtohetkenään rajallisia, ja niiden merkitys on erilainen vaihtotilanteiden mukaan.

Samalla tavaralla voi olla syvällisen erilaisia “arvoja”. Se tulee henkilöitymään. Ei mitään tekemistä tuotannon kanssa sellaisena kuin me sen pääoman ulottuvuudessa tunnemme. Vaihdoilla itsessään tulee olemaan erilainen merkitys, kun se nähdään rajattomasta tuotannosta kieltäytymisen kautta.

Ei ole sellaista asiaa kuin vapautettu työvoima. Ei ole sellaista asiaa kuin integroitu työvoima (manuaalis-älyllinen). Työnjako ja työvoiman myyminen, eli kapitalistinen tuotantomaailma, puolestaan on olemassa. Vallankumous on työvoiman negaatio ja riemun vahvistaminen. Mikä tahansa

yritys määrätä ajatus työstä, “reilusta työstä”, työstä ilman riistoa, “itsehallinnoidusta” työstä, jossa riistetyt tulevat ottamaan itselleen koko tuotantoprosessin ilman riistoa, on petkutusta.

Käsitys tuotannon itsehallinnosta on pätevä ainoastaan kapitalismin vastaisen taistelun muotona. Itse asiassa sitä ei voida erottaa taistelun itsehallinnon ajatuksesta. Jos taistelu tukahdutetaan, itsehallinnosta tulee pelkkää oman riiston itsehallinnointia. Jos taistelu päättyy voittoon, tuotannon itsehallinnosta tulee turhaa, sillä vallankumouksen jälkeen tuotannon organisaatio on turhaa ja vastavallankumouksellista.

VI

*Niin pitkään kun on heittäjänä, kyse on taidosta ja voitto helppoa; vain jos yht'äkkiä joutuu ottamaan
kiinni tuota palloa, jota ikuinen pelikaveri heittää kohti, suoraan keskelle, kaikella voimallaan,
kuolemattomia sillanrakentajia muistuttavilla kaarilla: vain silloin kopin ottaminen on voimaa, ei
omaa voimaa, vaan maailman.*
Rilke

Jokainen meistä uskoo joskus kokeneensa riemua. Joka ainut uskoo olleensa onnellinen ainakin kerran elämässään.

Tämä riemun kokemus on vain aina ollut passiivista. Meillä on tapana nauttia itsestämme. Emme voi "haluta" riemua, aivan kuten emme voi pakottaa riemua silloin kun haluamme.

Kaikki tämä erottelu itsemme ja riemun välillä riippuu siitä miten olemme "erotettuja" itsestämme, riiston prosessin kahteen osaan jakamia.

Painamme töitä vuoden ympäri saadaksemme lomien "riemua". Niiden koittaessa tunnemme olavamme "pakotettuja nauttimaan" lomastamme. Eräs kidutuksen muoto. Sama pätee sunnuntaihin. Kauhea päivä. Vapaa-ajan harhakuvan ohentuminen osoittaa meille tämän kauppaspektaakkelin köyhyyden, jossa elämme.

Sama tyhjä katse syttyy puolityhjästä laseista, televisioruudusta, jalkapallo-ottelusta, heroiiniannoksesta, valkokankaasta, liikenneuhkista, neonvaloista sekä valmistaloista, jotka ovat viimeistelleet maiseman tappamisen.

"Riemun" etsiminen kapitalistisen spektaakkelin eri "näytösten" syvyyksistä olisi sulaa hulluutta. Mutta pääoma haluaa juuri sitä. Riistäjiemme meihin ohjelmoima kokemus vapaa-ajasta on tappavaa. Se saa haluamaan töihin. Sitä päätyy suosimaan varmaa kuolemaa näennäisen elämän sijaan.

Mikään todellinen riemu ei voi tulla kapitalistisen riiston rationaalisista mekanismeista. Riemulla ei ole määrättyjä sääntöjä, joilla se voidaan luetteloida kuvastoon. Silti, meidän täytyy kyetä haluamaan riemua. Muuten olisimme hukassa.

Riemun etsiminen on näin ollen tahdon asia, vankka kieltäytyminen pääoman jäykistä olosuhteista ja sen arvoista. Ensimmäinen on se, että kieltäydytään työstä arvona. Riemun etsiminen voi toteutua vain leikin etsimisen kautta.

Joten leikki tarkoittaa jotain muuta kuin mihin olemme tottuneet pääoman ulottuvuudessa. Seesteisen joutilaisuuden tapaan elämän velvollisuuksien vastapuolelle asettuva leikki on keinotekoinen, vääristynyt kuva siitä mitä se todella on. Yhteenoton nykyisellä tasolla ja pääoman vastaisen taistelun suhteellisessa kuristumisessa leikki ei ole "ajanvietettä" vaan ase.

Ironian oudossa käänteessä roolit kääntyvät nurin. Jos elämä on jotain vakavaa, kuolema on harhakuva siinä mielessä, että niin pitkään kun olemme elossa, kuolemaa ei ole olemassa. Nyt, kuoleman valta, pääoman valta, jossa koko olemisemme ihmisenä on evätty ja meidät on supistettu "esineeksi", tuntuu hyvin vakavalta, järjestelmälliseltä ja kurinalaiselta. Mutta omistuspaukassaan sen eettinen ankaruus, pakkomielle kaiken "tekemiseen", peittää suuren illuusion: tavarahyödykkeen spektaakkelin täydellisen tyhjyyden, äärettömän kasautumisen hyödyttömyyden sekä riiston järjettömyyden. Joten työn maailman ja tuottavuuden suuri vakavuus kätkee vakavuuden täydellisen puuttumisen.

Tästä typerästä maailmasta kieltäytyminen, riemun, unelmien ja utopian etsiminen sen “vakavuuden puutteesta” puolestaan kätkee elämän kaikista vakavimman asian: kuolemasta kieltäytymisen.

Pääoman kanssa käytävässä fyysisessä yhteenotossa leikki voi ottaa erilaisia muotoja jopa aidan tällä puolen. Monia asioita voidaan tehdä “leikkisästi”, silti teemme suurimman osan asioista hyvin “vakavasti”, pitämällä yllämme pääomalta lainaamaamme kuoleman naamaria.

Leikkiä voidaan kuvata elinvoimaisena impulssina, joka on aina uusi, aina liikkeessä. Toimimalla ikään kuin leikkisimme, laitamme tuon impulssin mukaan toimintaamme. Vapautamme itsemme kuolemasta. Leikki saa meidät tuntemaan olevamme elossa. Se antaa jännitystä elämään. Toisessa toimintamallissa teemme kaiken ikään kuin velvollisuutena, ikään kuin meidän olisi “pakko” tehdä se.

Se on tämä pääoman vieraantumisen ja hulluuden vastapuolella oleva leikin alati uusi innostus, josta voimme löytää riemun.

Tässä on mahdollisuus irtiottoon vanhasta maailmasta. Mahdollisuus löytää uusia päämääriä sekä toisenlaisia arvoja ja tarpeita. Vaikka riemua ei voitaisikaan pitää ihmisen päämääränä, se on epäilemättä etuoikeutettu ulottuvuus, joka tekee pääoman kanssa käytävästä yhteenotosta erilaista, kun sitä haetaan tarkoituksellisesti.

VII

Elämä on niin tylsää ettei ole mitään muuta tekemistä kuin käyttää palkka viimeisimpään hameeseen tai paitaan. Veljet ja siskot, mitä todella haluatte? Istua pikaruokaluokassa etäisen, tyhjän ja tymppiintyneen näköisenä, juomassa jotain mautonta kahvia? Vai kenties RÄJÄYTTÄÄ TAI POLTTAA SE.

The Angry Brigade

Olemme uponneet pääoman suureen spektaakkeliin kaulaamme myöten. Vuoron perään näyttelijöinä ja yleisönä. Vaihdamme rooleja, joko tuijotamme toisia suu auki tai saamme toiset tuijottamaan meitä. Olemme nousseet lasiseen vaunuun, vaikka tiedämme sen olevan pelkkä kurpitsa. Haltijakummin loitsu on lumonnut kriittisen tietoisuutemme. Nyt meidän täytyy pelata peliä. Ainakin keskiyöhön.

Köyhyys ja nälkä ovat edelleen vallankumouksen moottorit. Mutta pääoma laajentaa spektaakkelia. Se haluaa lavalle uusia esittäjiä. Maailman suurin spektaakkeli tulee vastakin yllättämään meidät. Aina monimutkaisempi, parempi ja järjestäytyneempi. Uudet pellet valmistautuvat nousemaan puhujapöytänsä. Uusia villipetoja tullaan kesyttämään.

Määrän kannattajat, aritmetiikan rakastajat, tulevat ensimmäisenä paikalle parrasvalojen sokaistavaksi, kun ne raahaavat perässään välttämättömyyden massoja ja pelastuksen ideologiaa.

Yhdestä asiasta ne eivät tule pääsemään eroon: vakavuudestaan. Niiden suurin vaara on nauru. Pääoman spektaakkelissa riemu on kuolettavaa. Kaikki on synkkää ja kolkkoa, kaikki on vakavaa ja järjestyksessä, kaikki on rationaalista ja ohjelmoitua, ja juuri siitä syystä, että kaikki on valhetta ja kuviteltua.

Kriisien, kehittymättömyyden, köyhyyden ja nälän lisäksi pääoman viimeinen taistelu, se ratkaiseva, on taistelu tylsyyttä vastaan.

Myös vallankumouksellinen liike joutuu taistelemaan taistelunsa. Ei vain perinteisiä taisteluja pääomaa vastaan, vaan myös uusia, itseään vastaan. Tylsyys hyökkää sisältä, se aiheuttaa rappeutumista, tekee siitä tukehduettavaa, elinkelvotonta.

Jätetään rauhaan ne, jotka tykkäävät kapitalismin spektaakkelista. Ne jotka ovat varsin tyytyväisiä siitä, että saavat esittää osansa loppuun asti. Ne luulevat, että reformit voivat todella muuttaa asioita. Mutta se on ennen kaikkea ideologinen suojaverho. Ne tietävät aivan hyvin, että pienet uudistukset ovat yksi järjestelmän säännöistä. Pääoman kannalta on vain hyväksi, että asiat muuttuvat vähä kerrallaan.

Sitten on vallankumouksellinen liike, josta ei puutu sanallisesti pääomaa vastaan hyökkääviä ihmisiä. Nämä ihmiset aiheuttavat suurta hämmennystä. He tulevat esiin suurilla julistuksilla, mutta eivät enää tee vaikutusta kehenkään, kaikista vähiten pääomaan, joka ovelasti käyttää heitä spektaakkelinsa kaikista herkimpiin osiin. Kun se tarvitsee sooloilijaa, se laittaa lavalle yhden heistä. Lopputulos on sääliä.

Totuus on siinä, että tavarahyödykkeiden spektaakkelimaiset mekanismit täytyy rikkoa astumalla pääoman piiriin, sen koordinaatiokeskuksiin, suoraan tuotannon perimmäiseen ytimeen. Miettikää mikä verraton riemun räjähdys, mikä suuri luova harppaus eteenpäin, mikä ihmeellisen päämäärätön päämäärä.

On vaikeaa astua pääoman mekanismeihin riemulla, elämän symbolein. Aseellinen taistelu on usein kuoleman symboli. Ei sen takia, että se tuo kuolemaa pomoille ja niiden palvelijoille, vaan koska se haluaa pakottaa ylivallan rakenteet kuolemaan itseensä. Toisella tavalla koettuna se todella olisi toiminnallista riemua, joka kykenisi rikkomaan tavarahyödykkeen spektaakkelin pakottamat rakenteelliset olosuhteet, kuten sotilaallisen puolueen ja vallan kaappaamisen, etujoukon.

Tämä on vallankumouksellisen liikkeen toinen vihollinen. Käsityskyvyttömyys. Kieltäytyminen näkemästä konfliktin uusia olosuhteita. Vaatimus menneisyyden mallien pakollisuudesta, vaikka niistä on nyt tullut osa spektaakkelia.

Uuden vallankumouksellisen todellisuuden tiedostamattomuus johtaa siihen, että teoreettinen ja strateginen tietoisuus liikkeen vallankumouksellisesta kapasiteetista jää puutteelliseksi. Eikä riitä sanoa vihollisen olevan niin lähellä, että on välttämätöntä hypätä tilanteeseen heti, tarkastelematta teoreettisia kysymyksiä. Tämä kaikki piilottaa kyvyttömyyden kohdata liikkeen uusi todellisuus ja välttää menneisyyden virheet, joilla on vakavia seurauksia nykyisyydessä. Ja tämä kieltäytyminen ruokkii kaikenlaisia rationalistisia poliittisia harhakuvitelmia.

Sellaiset kategoriat kuin kosto, johtajat, puolueet, etujoukko ja määrällinen kasvu tarkoittavat jotain vain tämän yhteiskunnan ulottuvuudessa, ja tällainen tarkoitus suosii vallan jatkumista. Kun asioita katsoo vallankumoukselliselta kantilta, eli kaiken vallan täyden ja määrätietoisin tuhoamisen kantilta, nämä kategoriat muuttuvat merkityksettömiksi.

Siirtymällä utopian ei-mihinkään, järkyttämällä työetiikkaa, muuttamalla sen riemun toteutumiseksi tässä ja nyt, löydämme itsemme rakenteesta, joka on kaukana historiallisista organisaatiomuodoista.

Tämä rakenne muuttuu jatkuvasti, ja näin ollen välttelee kivettymistä. Sitä kuvaa tuottajien itseorganisoiduminen työpaikoilla sekä työnvastaisen taistelun itseorganisoiduminen. Ei tuotannon välineiden haltuun ottaminen, vaan tuotannosta kieltäytyminen jatkuvasti muuttuvilla organisaatiomuodoilla.

Sama tapahtuu työttömien ja sekatyöläisten parissa. Tylsyyden ja vieraantumisen ärsyttämänä syntyy itseorganisoidumiseen pohjautuvia rakenteita. Ulkopuolisen organisaation säätämät ohjelmoidut päämäärät tappaisivat liikkeen ja hautaisivat sen tavarahyödykkeen spektaakkeliin.

Suurin osa meistä on sidottu tähän ajatukseen vallankumouksellisesta organisaatiosta. Jopa anarkistit, jotka torjuvat autoritaarisen organisaation, eivät halveksi sitä. Tältä pohjalta me kaikki hyväksymme ajatuksen siitä, että pääoman ristiriitaista todellisuutta vastaan voidaan hyökätä vastaavilla keinoilla. Teemme niin siitä syystä, että olemme vakuuttuneita näiden keinojen oikeutuksesta, kun ne syntyvät samalta taistelun kentältä kuin pääoma. Emme suostu myöntämään, että kaikki eivät ehkä näe asioita kuten me. Teoriamme on identtistä organisaatioidemme käytäntöjen ja strategian kanssa.

Autoritaarien ja meidän välillä on monia eroja, mutta ne kaikki sortuvat yhteiseen uskoon historiallisesta organisaatiosta. Anarkia saavutetaan näiden organisaatioiden työllä (huomattavia eroja näkyy vain tämän lähestymistavan menetelmissä). Mutta tämä usko viittaa johonkin hyvin tärkeään: koko rationalistiseen kulttuuriimme, jolla todellisuus selitetään edistyksellisillä termeillä. Tämä kulttuuri perustaa itsensä ajatukselle historian peruuttamattomuudesta, sekä tieteen analyyttiselle kapasiteetille. Tämä kaikki saa meidät näkemään nykyhetken pisteenä, jossa kaikki menneisyyden ponnistelut huipentuvat taistelussa kapitalistisen riiston pimeyden voimia vastaan. Sen seurauksena olemme vakuuttuneita siitä, että olemme paljon pidemmällä kuin edeltäjämme, kykenevämpiä kehittämään ja laittamaan käytäntöön teorioita ja organisatorisia strategioita, jotka ovat kaikkien menneisyyden kokeilujen summa.

Kaikki jotka torjuvat tämän tulkinnan löytävät automaattisesti itsensä todellisuuden ulkopuolelta. Todellisuuden, jolla määritelmällisesti tarkoitetaan historiaa, edistystä ja tiedettä. Kuka tahansa, joka torjuu tällaisen todellisuuden, on historian, edistuksen ja tieteen vastainen. Tuomittu ilman valitusoi-

keutta.

Tämän ideologisen panssarin vahvistamana lähdemme kaduille. Siellä törmäämme taistelun todellisuuteen, joka on rakentunut varsin eri tavalla. Se on rakentunut ärsykkeistä, jotka eivät astu analyysimme kehykseen. Eräänä kauniina aamuna poliisi alkaa ammuskella rauhallisen mielenosoituksen aikana. Rakenne reagoi, toverit ampuvat myös, poliiseja kaatuu. Vastenmielistä! Se oli rauhanomainen mielenosoitus. Se ei ole voinut rappeutua yksilölliseksi sissiteoksi ilman provokaatiota. Mikään ei voi ylittää ideologisen organisaatiomme täydellistä kehystä, sillä se ei ole vain "osa" todellisuutta, vaan "koko" todellisuus. Kaikki sen ulkopuolella on hulluutta ja provokaatiota.

Supermarketteja tuhotaan, kauppoja ja ruokaa ja asevarikoita ryöstetään, luksusautoja poltetaan. Se on hyökkäys tavarahyödykkeen spektaakkelia vastaan sen kaikista näkyvimmissä muodoissaan. Uudet rakenteet liikkuvat siihen suuntaan. Ne saavat muotonsa äkillisesti, vain pienimmällä tarvittavalla strategisella suuntautumisella. Ei kiemuroita, ei pitkiä analyysisia ennakoedellytyksiä, ei monimutkaisia teorioita. Ne hyökkäävät. Toverit määrittävät itsensä näihin rakenteisiin. Torjuvat organisaatiot, jotka antavat valtaa, tyyneyttä, odottelua, kuolemaa. Heidän toimintansa on kritiikkiä näiden organisaatioiden itsetuhoiselle odotellaan-ja-katsellaan-lähestymistavalle. Vastenmielistä! On täytynyt tapahtua provokaatio.

Murtuma ulos perinteisistä poliittisista malleista, joka on muuttumassa liikkeen itsensä kritiikiksi. Ironiasta tulee ase. Se ei ole rajoittunut kirjoittajan tutkimuksiin, vaan massoihin, kaduille. Ei pelkästään pomojen palvelijat vaan myös kaukaisen ja hiljattaisen menneisyyden vallankumousjohtajat huomaavat olevansa pulassa. Kriisiin ajautuu sekä pikkupomon että johtoryhmän mentaliteetit. Vastenmielistä! Ainoa hyväksyttävä kritiikki suuntautuu pomoja vastaan, ja sen täytyy totella luokkataistelun historiallisen perinteen laatimia sääntöjä. Jokainen, joka irrottautuu seminaarista, on provokaattori.

Ihmiset ovat kyllästyneet kokouksiin, klassikoihin, hyödyttömiin marsseihin, hiukset neljään osaan halkoviin teoreettisiin keskusteluihin, loputtomiin rajanvetoihin, tiettyjen poliittisten analyysien yksitoikkoisuuteen ja köyhyyteen. He haluavat ennemmin rakastella, poltella, kuunnella musiikkia, käydä kävelyllä, nukkua, nauraa, leikkiä, tappaa poliiseja, rampauttaa journalisteja, tappaa tuomareita, räjäyttää varuskuntia. Vastenmielistä! Taistelu on hyväksyttävää vain ollessaan vallankumouksen johtajien käsitettävissä. Muuten on vaara siitä, että tilanne karkaa heidän hallinnastaan, ja on täytynyt tapahtua provokaatio.

Kiirehdi toveri. Ammu poliisi, tuomari, pomo. Nyt, ennen kuin uusi poliisi estää.

Kiirehdi sanomaan "Ei", ennen kuin uusi tukahduttaminen vakuuttaa siitä, että sen sanominen on hyödytöntä ja hullua, ja että olisi parempi hyväksyä mielisairaalan vieraanvaraisuus.

Kiirehdi hyökkäämään pääomaa vastaan ennen kuin uusi ideologia tekee siitä pyhää. Kiirehdi kieläytymään työstä ennen kuin joku uusi hienostelija kertoo taas kerran kuinka "työ vapauttaa".

Kiirehdi leikkimään. Kiirehdi aseistautumaan.

VIII

Vallankumousta ei tule ennen kuin kasakat laskeutuvat.

Coeurderoy

Pääoman logiikassa leikki on myös arvoituksellista ja ristiriitaista, kun se käyttää sitä osana tarahyödykkeen spektaakkelia. Se saavuttaa monia merkityksiä, joita se ei itsessään sisällä. Tämä monimerkityksellisyys on seurausta kapitalistisen tuotannon kuvitelmarakenteesta. Tällä tavalla pelistä yksinkertaisesti tulee tuotannon keskeytymistä, jokapäiväisen elämän ”rauhan” sivujuonetta. Joten leikistä tulee ohjelmoitua ja näyteltä.

Ollessaan pääoman valtakunnan ulkopuolella, leikki rakentuu harmonisesti luovien virikkeidensä pohjalta. Se ei linkity tuotannon maailman vaatimiin performansseihin, vaan kehittyy omaehtoisesti. Leikki on riemukasta vain tässä todellisuudessa. Se ei ”keskeytä” riiston aiheuttaman haavan onnettomuutta, vaan toteuttaa sen mahdollisuudet täysin, osallistuu elämän todellisuuteen. Tällä tapaa se asettuu vastapuolelle niitä temppuja, joilla kuoleman todellisuus yrittää – jopa leikin avulla – tehdä ankeudesta vähän vähemmän ankeaa.

Kuoleman todellisuuden tuhoajat taistelevat kapitalististen harhakuvien myyttistä valtaa vastaan. Tuo valta, vaikka pyrkii iänkaikkisuuteen, pyörii epävarmuuden hiekassa. Riemu syntyy tuhoavan toiminnan leikistä, siihen liittyvän syvällisen tragedian tunnistamisesta, sekä tietoisuudella innostuksen voimasta, joka kykenee surmaamaan kuoleman seitit. Kyse ei ole siitä, että kauhuun vastataan kauhulla, tragediaan tragedialla ja kuolemaan kuolemalla. Kyse on yhteenotosta riemun ja kauhun, riemun ja tragedian sekä riemun ja kuoleman välillä.

Poliisin tappamiseksi ei tarvitse pukea ylleen tuomarin kaapua, josta on pikaisesti putsattu aikaisempien tuomioiden veri. Oikeusistuimet ja tuomiot ovat aina osa pääoman spektaakkelia, jopa silloin kun ovat vallankumouksellisten pyörittämiä. Kun poliisi tapetaan, hänen vastuutaan ei punnita vaa’alla, yhteenotosta ei tule aritmeettinen kysymys. Kyse ei ole siitä, että ohjelmoidaan näkemystä vallankumouksellisen liikkeen ja riistäjien välisestä suhteesta. Kyse on välittömällä tasolla tapahtuvasta vastauksesta tarpeeseen, joka on rakentunut vallankumouksellisen liikkeen sisällä; tarpeeseen, jota kaikki maailman analyysit ja oikeutukset eivät olisi koskaan kyenneet määäämään.

Tämä tarve on hyökkäys vihollista vastaan: riistäjät ja heidän palvelijansa. Se kypsyy hitaasti liikkeen rakenteissa. Vain silloin, kun se nousee avoimesti esiin, liike siirtyy puolustuksesta hyökkäyskannalle. Analyysit ja moraaliset oikeutukset ovat yläjuoksun puolella, ei alajuoksulla niiden jaloissa, jotka lähtevät kaduille ja ovat valmiita pistämään sanat solmuun. Se on ollut olemassa vuosisatojen ajan, pääoman riistettyihin kohdistamassa järjestelmällisessä väkivallassa. Mutta se ei välttämättä tule esiin välittömästi valmiissa muodossa, joka olisi vain pyrkimystemme lisärationalisoimista, unelma siitä, että todellisuuteen pakotetaan malli, joka ei kuulu siihen.

Tuodaan kasakat alas. Emme kannata taantumuksen roolia. Kieltäydymme hyväksymästä pääoman kunnianhimoista kutsua. Sen sijaan, että ampuisimme tovereitamme tai toisiamme, on aina parempi ampua poliiseja.

Historiassa on aikoja, jolloin tiede esiintyy taistelijoiden tietoisuudessa. Sellaisina aikoina ei ole tarvetta totuuden tulkeille. Se syntyy asioista sellaisena kuin ne ovat. Taistelun todellisuus tuottaa teorian.

Tavaramarkkinoiden synty merkitsi pääoman muodostumista, siirtymää feodaalisista tuotantomuodoista kapitalistiseen muotoon. Tuotannon siirryttyä speaktaakkelimaiseen vaiheeseensa tavaramuoto oli laajentunut kaikkeen mitä on olemassa: rakkauteen, tieteeseen, tunteisiin, tietoisuuteen jne. Speaktaakkeli on laajentunut. Toisin kuin marxilaiset väittävät, toinen vaihe ei tarkoita ensimmäisen vaiheen korruptiota. Se on kokonaan erilainen vaihe. Pääoma ahmaisee kaiken, jopa vallankumouksen. Jos vallankumous ei onnistu murtautumaan ulos tuotantomallista, jos se vain väittää esittävänsä vaihtoehtoisia malleja, kapitalismi tulee nielaisemaan sen tavarahyödykkeiden speaktaakkeliin.

Ainoastaan taistelua ei voi nielaista. Jotkut sen muodot, jotka kiteytyvät tiettyihin organisaatioihin, voivat päätyä speaktaakkeliin. Mutta kun ne murtautuvat ulos siitä syvästä merkityksestä, jonka pääoma tuotannolle antaa, siitä tulee erittäin vaikeaa.

Toisessa vaiheessa kysymyksillä aritmetiikasta ja kostosta ei ole järkeä. Jos ne mainitaan, ne saavat vertauskuvallisen merkityksen.

Pääoman kuvitelmapeli (tavarahyödykkeen speaktaakkeli) täytyy korvata sitä vastaan kohdistuvan aseistetun hyökkäyksen todellisella pelillä. Epätodellisen ja speaktaakkelin tuhoamiseksi.

IX

Tee se itse

Se on helppoa. Voit tehdä sen itse. Yksin tai muutaman luotetun toverin kanssa. Ei tarvita monimutkaisia menetelmiä. Ei edes suurta teknistä tietämystä.

Pääoma on haavoittuva. Tarvitaan vain päättäväisyyttä.

Suuret puheet ovat tehneet meistä hidasjärkisiä. Kyse ei ole pelosta. Emme pelkää, olemme vain typerän täynnä valmiita ajatuksia, joista emme kykene murtautumaan ulos.

He, jotka ovat päättäneet toteuttaa tekonsa, eivät ole rohkeita ihmisiä. He ovat vain ihmisiä, jotka ovat selkeyttäneet ajatuksensa, jotka ovat käsittäneet, että on hyödytöntä nähdä sellaista vaivaa vain esittääkseen pääoman heille jakamaa roolia. Täysin tietoisina he hyökkäävät viileällä päättäväsyydellä. Ja niin tehdessään he toteuttavat itseään ihmisolentoina. He toteuttavat itseään riemussa. Kuoleman valta katoaa heidän silmiensä edessä. Vaikka he luovat tuhoa ja kauhua pomoille, heidän sydämissään sekä riistettyjen sydämissä on riemua ja rauhaa.

Vallankumouksellisilla organisaatioilla on vaikeuksia tämän ymmärtämisessä. Ne pakottavat mallin, joka uusintaa tuotannon todellisuutta. Jälkimmäisen määrällinen kohtalo estää niitä tekemästä mitään laadullista siirtoa kohti riemun esteettistä ulottuvuutta. Nämä organisaatiot myös näkevät aseellisen hyökkäyksen puhtaan määrällisessä valossa. Päämäärät päätetään rintamalinjojen suoran yhteenoton ehdoilla.

Tällä tavalla pääoma pystyy hallitsemaan mitä tahansa hätätilannetta. Se voi jopa sallia itselleen ristiriitojen hyväksymisen ylellisyyden, osoittaa speaktaakkelimaisia päämääriä, hyödyntää tuottajiin kohdistuvia negatiivisia vaikutuksia speaktaakkelin laajentamiseksi. Pääoma hyväksyy yhteenoton määrällisellä kentällä, sillä siellä se tietää kaikki vastaukset. Sillä on sääntöjen monopoli, ja se tuottaa itse kaikki ratkaisut.

Vallankumouksellisen teon riemu puolestaan on tarttuvaa. Se leviää kuin öljytahra. Leikistä tulee merkityksellistä silloin, kun se vaikuttaa todellisuuteen. Mutta tuo merkitys ei kiteydy ylhäältä hallitsevaan malliin. Se hajoaa tuhansiin merkityksiin, jotka kaikki ovat tuottavia ja epävakaita. Leikin sisäiset yhteydet hoituvat itsestään hyökkäyksessä. Mutta kokonaiskuva säilyy, tuo merkitys, joka leikillä on ulossuljetuille, jotka haluavat palan siitä. Ne jotka jo ennalta päättävät lähteä mukaan, sekä ne jotka "tarkkailevat" sen vapaudellisia seurauksia, ovat välttämättömiä itse pelille.

Riemun yhteisö rakentuu tällä tavalla. Se on spontaani tapa luoda kontaktia, perustavanlaatuista koko leikin syvällisimpien merkitysten toteutumiselle. Leikki on yhteisöllinen teko. Vain harvoin se esittää itsensä eristyneenä tosiasiana. Jos se niin tekee, se pitää usein sisällään fyysisen tukahduttamisen negatiiviset osatekijät, se ei ole leikin positiivista hyväksymistä taistelun luovana hetkenä.

Tämä yhteisöllinen käsitys leikistä estää mielivaltaisuutta siinä miten paljon leikille itsessään annetaan merkitystä. Yhteisöllisten suhteiden puuttuessa yksilö voi määrätä omat sääntönsä ja merkityksensä, joita kukaan muu ei pystyisi ymmärtämään, ja näin ollen tehdä leikistä pelkästään omien henkilökohtaisten ongelmien (työn, vieraantumisen, riiston) hetkellistä keskeytymistä.

Yhteisöllisen sopimuksen puitteissa leikki rikastuu vastavuoroisten tekojen vuorovaikutuksella. Luovuus on suurempaa silloin, kun se kumpuaa vastavuoroisesti vahvistetuista vapaista mielikuvituksista. Jokainen uusi keksintö, jokainen uusi mahdollisuus voidaan elää kollektiivisesti ilman ennalta

määrättyjä malleja, ja niillä voi olla elinvoimainen vaikutus vaikka vain siten, että se on vain luova hetki, vaikka se kohtaisi tuhansia vaikeuksia toteutumisensa aikana. Perinteinen vallankumouksellinen organisaatio päättyy asettamaan omat teknikkonsa. Se pyrkii vääjäämättä kohti teknokratiaa. Toiminnan mekaaniseen puoleen liitetty suuri merkitys tuomitsee sen tälle tielle.

Vallankumouksellinen rakenne, joka etsii hetken riemua vallan tuhoamiseen tähtäävästä toiminnasta, pitää tuon tuhoamisen saavuttamiseen käytettäviä työkaluja pelkkinä keinoina. Kyseisiä työkaluja käyttävien ei pidä tulla niiden orjiksi. Aivan kuten ihmisten, jotka eivät tiedä kuinka käyttää niitä, ei pidä tulla niiden orjiksi, jotka tietävät.

Työkalujen diktatuuri on pahinta diktatuuria. Vallankumouksellisten tärkeimmät aseet ovat heidän päättäväisyytensä, omatuntonsa, yksilöllisyytensä. Aseet itsessään ovat pelkkiä työkaluja, ja sellaisena ne tulee jatkuvasti altistaa kriittiselle tarkastelulle. Aseiden kritiikin kehittäminen on välttämätöntä. Konepistoolin ja sotilaallisen tehokkuuden pyhittämistä on nähty liikaa.

Meidän täytyy päästä siitä yli, jotta voimme ymmärtää riemua vallankumouksellisen taistelun syvällisenä merkityksenä, joka väistää ne ansat, joita tavarahyödykkeen spehtaakkeli asettaa tarunomaiseksi tehdyllä esineillä.

Kun pääoma kohtaa aseellisen taistelun, se tekee viimeisen ponnistuksensa. Se astuu viimeiselle rintamalleen. Se tarvitsee yleisen mielipiteen tukea voidakseen toimia kentällä, jossa se ei ole niin varma itsestään. Joten se päästää valloilleen psykologisen sodankäynnin, jossa se käyttää modernin propagandan hienostuneimpia aseita.

Pääoman fyysinen organisaatio tänä päivänä tekee siitä pohjimmiltaan haavoittuvan mille tahansa vallankumoukselliselle rakenteelle, joka kykenee itse päättämään oman ajoituksensa sekä hyökkäyksensä menetelmät. Se on varsin hyvin perillä tästä heikkoudesta ja yrittää paikata sitä. Poliisi ei riitä. Ei edes armeija. Se vaatii kansan itsensä jatkuvaa valppautta. Jopa proletariaatin kaikista nöyrimmän osan. Joten tämän takia sen täytyy murtaa luokkarintama. Sen täytyy levittää köyhien keskuuteen myyttiä aseellisten organisaatioiden vaaroista, sekä valtion, moraalin, lain ja muun vastaavan pyhydestä.

Epäsuorasti se puskee nämä organisaatiot ja niiden militantit ottamaan tarkkoja rooleja. Tuohon "rooliin" astumisen myötä leikki menettää merkityksensä. Kaikesta tulee "vakavaa", kuviteltua. Tapahtuu astuminen spehtaakkelin piiriin ja tavarahyödykkeeksi tuleminen. Riemusta tulee "naamio". Yksilöstä tulee anonyymi, joka elää rooliaan eikä enää kykene erottamaan ulkomuotoa ja todellisuutta.

Voidaksemme murtautua ulos tästä tavarahyödykkeiden teatterin taikapiiristä, meidän täytyy kieläytyä kaikista rooleista, myös "ammattimaisen" vallankumouksellisen roolista.

Aseellisen taistelun ei tule antaa itsensä muuttua ammattilaisuudeksi, juuri siihen työnjakoon, johon kapitalistisen tuotannon ulkoiset puolet yrittävät sen pakottaa.

"Tee se itse." Älä hajota leikin globaalia puolta kutistamalla sitä rooleihin. Puolusta oikeuttasi nauttia elämästä. Häiritse pääoman kuolemanprojektia. Tuo projekti voi astua luovuuden ja leikin maailmaan vain muuttamalla toimijan "leikkijäksi", muuttamalla elävän luojan kuolleeksi henkilöksi, joka huijaa itsensä uskomaan olevansa elossa.

Jos "leikin maailma" muuttuu keskitettyksi, ei enää olisi mitään järkeä puhua leikistä. Meidän täytyy ottaa huomioon se mahdollisuus, että pääoma yrittäisi ottaa haltuun vallankumouksellisen ehdotuksen "aseistetusta riemusta". Yksi tapa siihen voisi olla se, että leikin maailmaa koitettaisiin hallinnoida ulkopuolelta. Luomalla leikkijöiden rooleja sekä leikkikalun mytologiaa.

Murtamalla keskittämisen (aseellisen puolueen) siteet voi onnistua hämmentämään pääoman ideoita, sikäli kun ne on viritetty määrämärkinoiden spehtaakkelimaisen tuotannon koodiksi. Riemun koordinoima toiminta on arvoitus pääomalle. Se ei ole mitään. Se on vailla tarkkaa päämäärää, irrallaan todellisuudesta. Ja tämä johtuu siitä, että pääoman ydin, päämäärät ja todellisuus ovat kuvitteel-

lisiä, kun taas vallankumouksen ydin, päämäärät ja todellisuus ovat konkreettisia.

Kommunismien tarpeen koodi korvaa tuottamisen tarpeen koodin. Tämän leikin yhteisön tarpeen valossa yksilön päätöksistä tulee merkityksellisiä. Voidaan huomata menneisyyden kuolemanmallien epätodellinen luonne.

Pomojen tuhoaminen tarkoittaa tavarahyödykkeiden tuhoamista ja tavarahyödykkeiden tuhoaminen tarkoittaa pomojen tuhoamista.

X

Pöllö saa siivet
Ateenalainen sananlasku

“Pöllö saa siivet.” Moni huonosti alkavat toiminta päättyy hyvin. Tulkoon vallankumouksellisten niin pitkään viivyttämä vallankumous toteen huolimatta heidän halustaan yhteiskuntarauhaan.

Pääoma antaa viimeisen sanan valkotakkisille. Vankilat eivät kestä kauaa. Ne ovat linnakkeita menneisyydestä, joka elää vain joidenkin tärkeiden vanhojen taantumuksellisten fantasioissa, ja ne tulevat katoamaan yhdessä yhteiskunnalliseen ortopediaan perustuvan ideologian kanssa. Enää ei tule olemaan vankeja. Pääoman luoma kriminalisointi tullaan rationalisoimaan ja prosessoimaan mielisairaaloiden kautta.

Koko todellisuuden ollessa speaktaakkelimainen tarkoittaa speaktaakkelista kieltäytyminen todellisuuden ulkopuolelle asettumista. Jokainen, joka kieltäytyy tavarahyödykkeiden koodista, on hullu. Kieltäytyminen kumartamasta tavarahyödykkeen jumalan edessä johtaa mielisairaalalähetteen.

Siellä hoito on radikaalia. Ei enää inkvisitiolta opittua kidutusta tai verta seinillä; sellaiset asiat järkyttävät yleistä mielipidettä. Ne saavat omahyväiset ihmiset puuttumaan asioihin, häiritsevät speaktaakkelin harmoniaa nostamalla tarvetta puolusteluille ja muutoksille. Persoonallisuuden täydellinen hävittäminen, mitä on pidetty ainoana sairaiden mielten radikaalina parannuskeinona, ei järkytä ketään. Niin pitkään kun kadunihminen tuntee olevansa kapitalistisen speaktaakkelin levollisen ilmapiiirin ympäröimänä, hän tuntee olevansa turvassa siltä, että sairaalan ovet koskaan sulkeutuisivat hänelle. Hulluuden maailma vaikuttaa hänestä olevan muualla, vaikka aina löytyy mielisairaala jokaisen tehtaan vierestä, jokaista koulua vastapäätä, jokaisen maatilakun takaa sekä jokaisen asuinalueen keskeltä.

Kriittisessä typeryydessämme meidän täytyy olla tarkkana, että emme petaa tietä valkotakkisille virkamiehille.

Pääoma on ohjelmoimassa massatasolla kiertävää tulkintakoodia. Tämän koodin pohjalta yleinen mielipide tottuu näkemään pomojen järjestystä vastaan hyökkäävät, eli vallankumoukselliset, käytännössä hulluina. Siksi heidät pitäisi sulkea mielisairaalaan. Vankilat ovat myös rationalisoitumassa saksalaisen mallin mukaan. Ensiksi ne muuttuvat vallankumouksellisten erikoisvankiloiksi, sitten mallivankiloiksi, sitten aivomanipulaation keskitysleireiksi ja lopulta mielisairaaloiksi.

Pääoman käyttäytymistä ei sanele pelkästään sen tarve puolustaa itseään riistettyjen taisteluilta. Se on tavarahyödyketuotannon koodin logiikan sanelemaa.

Pääomalle mielisairaala on paikka, jossa speaktaakkelimaisen toiminnan globaalius keskeytyy. Vankila yrittää epätoivoisesti tehdä sen, mutta ei onnistu, sillä sen tiellä on yhteiskunnallisen ortopedian perusideologia.

Mielisairaalan “paikalla” puolestaan ei ole alkua tai loppua, ei historiaa, ei speaktaakkelin muuntautumiskykyä. Se on hiljaisuuden paikka.

Toisella hiljaisuuden “paikalla”, hautausmaalla, on kyky puhua lujaa. Kuolleet puhuvat. Ja omat kuolleemme puhuvat kovaan ääneen. Ne osaavat olla raskaita, erittäin raskaita. Tästä syystä pääoma pyrkii siihen, että niitä olisi yhä vähemmän. Ja vastaavasti mielisairaaloiden “asiakkaiden” määrä kasvaa. “Sosialismin kotimaalla” on paljon opetettavaa tällä saralla.

Mielisairaala on täydellistä vapaa-ajan terapeutista rationalisointia, työn keskeyttämistä ilman tavarahyödykkeen rakenteen traumaa. Tuottavuuden puute ilman sen torjumista. Hullun ei tarvitse tehdä töitä, ja näin hän vahvistaa työn olevan viisautta, hulluuden vastakohta.

Kun sanomme, että aika ei ole kypsä aseelliselle hyökkäykselle valtiota vastaan, avaamme mielisairaan ovet tuollaisia hyökkäyksiä tekeville tovereille; kun sanomme, että aika ei ole valmis vallankumoukselle, kiristämme pakkopaidan naruja; kun sanomme, että objektiivisesti katsottuna nuo teot ovat provokaatioita, puemme ylle kiduttajien valkoiset takit.

Kun vastustajien määrä oli huomattava, tykinlaukaus oli tehokas. Kymmenen kuollutta oli siedettävä määrä. Kolmekymmentätuhatta, satatuhatta, kaksisataatuhatta olisi jo historian käännekohta, niin sokaisevan kirkas vallankumouksellinen viitepiste, että se häiritsisi tavarahyödykkeen speaktaakkelin rauhallista harmoniaa. Pääoma on sitä paitsi paljon ovelampi. Lääkkeet ovat neutraalimpia kuin luodit. Niillä on terapeutisuuden alibi.

Lentäkööt pääoman hulluussäädökset sen itsensä kasvoille. Yhteiskunta on yksi suunnaton mielisairaala. Kääntykööt vastakohtien asetelmat toisin päin.

Yksilön neutraloiminen on jatkuva käytäntö pääoman esineellistetyssä totaalisuudessa. Mielipiteiden latistaminen on terapeutinen prosessi, kuolemankone. Tuotantoa ei voi tapahtua ilman tätä kapitalismin speaktaakkelimaisen muodon latistamista. Ja jos tuosta kaikesta kieltäytyminen, riemun valinta kuoleman edessä, on merkki hulluudesta, niin jokaisen on aika alkaa ymmärtää tuon kaiken alla vaanivia ansoja.

Koko läntisen kulttuuriperinteen koneisto on kuolemankone, todellisuuden negaatio, harhakuvan valta, joka on kasannut kaikenlaista häpeää ja epäoikeudenmukaisuutta, riistoa ja kansanmurhaa. Jos tuosta logiikasta kieltäytyminen tuomitaan hulluudeksi, meidän täytyy tehdä ero hulluuden ja hulluuden välille.

Riemu aseistaa itseään. Sen hyökkäys ylittää tavarahyödykkeen hallusinaation, koneiston, koston, johtajan, puolueen, määrämitan. Sen taistelu murtaa palasiksi voitonteon logiikan, markkinoiden arkkitehtuurin, elämän ohjelmoinnin, viimeisen asiakirjan viimeisessä arkistossa. Sen väkivaltainen räjähdys kumoaa riippuvaisuuden järjestyksen, positiivisen ja negatiivisen terminologian, tavarahyödykkeen illuusion koodin.

Mutta tämän kaiken täytyy pystyä kommunikoimaan itseään. Siirtymä riemun maailmasta kuoleman maailmaan ei ole helppo. Koodit ovat eri tahdeissa ja kumoavat toisensa. Se mitä pidetään harhakuvana riemun maailmassa on todellisuutta kuoleman maailmassa ja päinvastoin. Fyysinen kuolema, niin suuri pakkomielle kuoleman maailmassa, ei ole niin kuolettava kuin se mitä kaupustellaan elämänä.

Tästä johtuu pääoman kyky mystifioida riemun viestejä. Edes määrälogiikan vallankumoukselliset eivät kykene syvällisesti ymmärtämään riemun kokemuksia. Välillä ne epäröiden tekevät vähäpätöisiä yrityksiä. Toisina aikoina ne antautuvat tuomitsemiseen, joka ei kovin paljoa eroa pääoman vastaavasta.

Tavarahyödykkeen speaktaakkelissa tavaroilla on väliä. Tuon kasautuneen massan aktiivinen elementti on työ. Tuotannon kehyksessä mikään ei voi olla positiivista ja negatiivista samaan aikaan. On mahdollista puolustaa työttömyyttä, joka ei ole työn negaatio, vaan sen väliaikainen keskeytyminen. Samalla tapaa on mahdollista puolustaa tavarahyödykkeettömyyttä, inhimillistettyä esinettä, mutta vain "vapaa-ajan" kehyksessä, eli jonain mikä on tuotettu harrastuksena, tuotantocyklin myöntäminä ajallisina taukoina. Tässä mielessä on selvää, että nämä käsitteet työttömyydestä ja tavarahyödykkeettömyydestä ovat yleisen tuotantomallin kannalta keskeisiä.

Toiminnallisen riemun osia on mahdollista kommunikoida vain selkeyttämällä riemun ja kuoleman merkityksiä kahden toisiaan vastaan kamppailevan vastakkaisen maailman ainesosina. Eikä tule harhautua kuvittelemaan sitä, että voisimme kommunikoida niiden kaikkia osia. Jokainen, joka alkaa

kokemaan riemua, vaikka sitten sellaisessa yhteydessä, joka ei suoraan liity hyökkäykseen pääomaa vastaan, on valmiimpi tarttumaan hyökkäyksen merkitykseen. Ainakin enemmän kuin ne, jotka ta-
kertuvat edelleen vanhentuneeseen näkemykseen määrän harhakuvaan pohjautuvasta yhteenotosta.

Joten pöllö voi edelleen saada siivet ja lentää.

XI

Eteenpäin kaikki! Käsillä ja sydämällä, sanalla ja kynällä, tikarilla ja pyssyllä, ironialla ja kirouksella, varkaudella, myrkytyksellä ja tuhopoltolla, käydään... sotaan yhteiskuntaa vastaan!...

Dejaque

Jätetään taakse odottelu, epäröinti, unelmat yhteiskuntarauhasta, pienet kompromissit ja sinisilmäisyys. Kaikki kapitalismin kauppojen meille tarjoama vertauskuvallinen roska. Laitetaan sivuun suuret analyysit, jotka selittävät kaiken aina pienimpään yksityiskohtaan asti. Suunnattomat kokoelmat täynnä tervettä järkeä ja pelkoa. Laitetaan sivuun demokraattiset ja porvarilliset illuusioiden keskustelut ja dialogista, väittelystä ja yleiskokouksesta sekä mafiapomojen valistuneista kyvyistä. Laitetaan sivuun porvarillisen työetiikan sydämiimme kaivertama viisaus. Laitetaan sivuun uhrautumista ja tottelevaisuutta opettaneet kristinuskon vuosisadat. Laitetaan sivuun papit, pomot, vallankumoukselliset johtajat, vähemmän vallankumoukselliset johtajat sekä ne johtajat, jotka eivät ole vallankumouksellisia alkuunkaan. Laitetaan sivuun numerot, illuusioiden määrästä, markkinoiden lait. Istutaan hetkeksi vainottujen historian raunioille pohtimaan. Maailma ei kuulu meille.

Jos sillä on herra, joka on riittävän tyhmä halutakseen maailman sellaisena kuin se on, annetaan se hänelle. Laskekoon hän rauniot rakennusten paikalla, hautausmaat kaupunkien paikalla, mudan jokien paikalla ja haisevan liejun merien paikalla.

Maailman suurin silmänkääntötemppu ei enää viihdytä meitä.

Olemme varmoja siitä, että riemun yhteisöt syntyvät taistelustamme tässä ja nyt.

Ja ensimmäistä kertaa elämä tulee kukistamaan kuoleman.

ATabula ARasa

Alfredo M. Bonanno
Aseistettu riemu
1977

atabularasa.org